

“Ode aan Amersfoort”

Daar ligt, omringd door grachten, als een schat
zevenhonderdvijftig jaar alweer,
het kloppend hart der oude stad
en houdt de droom vast van weleer.

Waar eens de Geus en Spanjaard streden
waar Oldenbarnevelt zijn stappen gaan
en waar men Jacob van Campen zag geleden
van Randenbroek naar Joriskerk zag gaan,

Waar pelgrims met hun kranke leden
bij een Mariabeeld genezing zochten
en met hun giften en gebeden
een toren zonder weerga wrochtten,

Waar nonnen in kroniek schreven
van pest en watersnood en brand
en van hun bidden en hun beven
toen beelden braken op 't Zand,

Waar mensen vrolijk om een kei heen sprongen
en later niemand wist waar hij begraven lag
waar moeders voor hun kinderen liedjes zongen
bij klank van klokken aan het einde van de dag.

Daar ligt de stad, die muur en poorten openbrak
en over singels heen en ver daar buiten
kwartieren bouwde, huizen, dak aan dak
een groei die haast niet is te stuiten.

En daaromheen het bonte schilderij:
de donkere bossen van de Treek en groene weiden,
de wijde polders, het paars der Leusderhei
en witte zeilen die de Eem af glijden.

En altijd -vanaf de berg het vergezicht
en vanuit het Stoutenburgse koren-
staat daar in wolken of door zon verlicht
in het hart de Onze Lieve Vrouwetoren.

En of de wieg nu in de Keistad stond,
of dat men zijn geboortegrond verliet
en Amersfoort als door een toeval vond,
men zingt er ook zijn laatste lied.

M. Gies
Amersfoort